

Вовк і Пес

Жан де Лафонтен

Один вовк став з голоду та нужди такий худий, що на ньому була лише шкіра та кістки. Їсти не було що, здобичі не міг ніде роздобути, бо собаки пильно стерегли свої череди і стада. Біда така, що хоть гинь!

Отже, цей вовк здибав раз гарного і сильного бриська*, що якось заблукався до лісу. Він був би радо кинувся на нього і роздер на шматки, та ба! Він швидко зміркував, що з бриськом не легка справа. Куди йому голодному і немічному боротися з таким силачем! Для того вовк приступив до нього з покорою та й зачав добродушно балакати то про се, то про те. А найбільше любувався його товстим і величавим виглядом.

— Гей, гей, милий Боже! — зітхав вовк, — якби то я бодай раз у житті так сито виглядав!

— Це залежить від тебе самого, мій друже! — відповів пес. — Якщо хочеш так потовстіти, як я, то покинь ті погані ліси! Бо що-ж тут є? Голод і нужда! А твої товариші, то самі голодранці, жебраки — словом голота! Що на вас тут чекає? Хіба голодна смерть! Ви не маєте тут нічого певного. Чи вам хто дурно приготує печене і варене? Кожний кусок мусите здобувати з тяжким трудом і небезпекою. А у нас? Просто рай! Ось ходи зі мною, а усміхнеться тобі краща доля.

— А що-ж би я мав у вас до роботи? — спитав вовк.

— Майже нічого, — відрік пес. — Ось хіба гавкати на людей, що мають палиці та на старців-прошаків. Відтак леститися коло домашніх осіб, та старатися для пана дому. За це будеш мати щедрі недоїдки з панського столу, смачні кісточки волів, баранячі, телячі і свинячі, ба навіть курячі! Чи чуєш, які ласощі? Та й то все без ніякої праці. Принесуть і тобі перед будою насиплять копицю, а ти лиш поживай готове, хоч лопни! Ще й попити дадуть смачних помиїв. Хлещеш, хлещеш, аж тобі боки розпирає!... А вже не згадую про те, що тебе і поласкають, і ласкаве слово до тебе промовлять. Звичайно — живеш на широкому, просвіченім світі, а не в тісному, темному лісі.

Цей образ щастя зворушив вовка аж до сліз... І він радий та веселий пустився з бриськом в дорогу до цього раю. Ідуть вони, ідуть, аж якось мимоволі кинув вовк оком на шию свого товариша. На своє диво побачив він, що вона була немов вишморгана, посиніла, без ніякого волоска.

— Що це є? — спитав вовк збентежений.

— Це нічого, — відповів пес байдужо.

— Як то нічого? Мусить бути якась причина.

— Е, це дурниця! Це походить, певно, від ланцюга, який закладають мені на шию.

— Від ланцюга? На шию? — крикнув з острахом вовк. — То тебе прив'язують і ти не смієш вільно бігати, куди забажаєш?

— Ну, так, не завжди, але що-ж це значить супротив ситого життя...

— Це значить, — перебив йому поквапно вовк, — що мені вже розхотілося і твоїх

охлапів і всіляких кісточок і смачних помий, бо мені, братчику, миліша воля за всі
скарби світу! Розумієш?

Це сказавши, драпнув вовчик чим швидше до лісу, та відтак ще довго плював на
собачий рай.

* брисько – пес

Переклад Любомира Селянського.